

‘Van heidehut tot residence’

Uit de historie van Soest(erberg)

Zeldzaam interview met Otto Prinsen

Vandaag is in het Artishock-gebouw een eind gekomen aan de tentoonstelling van werk van de vorig jaar overleden kunstenaar Otto Prinsen. Het betekent dat zijn werk teruggaat naar degenen die het beschikbaar hebben gesteld, maar het samenstellen van de expositie heeft er wel toe geleid dat er een Otto Prinsen Foundation wordt opgericht die zich gaat bezig houden met het belichten van zijn werk en de betekenis ervan.

Ook wordt een monografie voorbereid. Daarin zal dan ook duidelijk worden dat hij eigenlijk niets moest hebben van interviews. ‘De mensen begrijpen me toch niet,’ weerde hij altijd af, en de media interpreteerden zijn werk altijd verkeerd, vond hij. Daarom voelde ik me verguld toen hij in 1966 -ik had de moed al min of meer opgegeven- na lang aandringen toch instemde met een gesprek. Voorwaarde was wel dat hij het resultaat ervan eerst wilde lezen voordat het gepubliceerd werd. Het is een zeldzaamheid, het interview dat hij toestond.

Al op jonge leeftijd maakte hij schilderijen. In de beginperiode ook portretten, waaronder een zelfportret. Later werd zijn werk surrealistisch. Het bleef niet beperkt tot kleine kring. Zijn eerste expositie -de aanleiding voor het interview- was nota bene in het Stedelijk Museum in Amsterdam, in 1966. Hij beschouwde dit als de bekroning van zijn werk. De expositie leidde ertoe dat hij onder de contraprestatieregeling viel, wat inhield dat de overheid werk van hem aankocht. Dit betekende het einde aan allerlei bijbaantjes die hij moest nemen om financieel rond te kunnen komen.

Na zijn schoolperiode maakte hij grote reizen door Europa, kwam terug in Soest waar hij een tijdje werk vond bij Eloy van Dam die in een autobus aan de Wieksloterweg het pottenbakkersberoep uitoefende, wat Prinsen later van pas kwam toen hij voor Nol de Bruin van pottenbakkerij 't Vuur ging werken. Dat deed hij enkel om in zijn levensonderhoud te voorzien, want artistiek gezien trok dit werk hem absoluut niet aan. Hij voelde zich beter thuis op de Kunstacademie in Den Bosch en op de Gooische Kunstacademie.

Kunsthandel

Zijn artistieke werk leverde hem onvoldoende om en daarom begon hij aan de Van Weestraat, in het pand waar nu de Etos is gevestigd, een kunsthandel. Het was geen succes. Hij kon de huurprijs van vijf gulden in de week nog niets eens opbrengen. Hij bood exclusieve kunstvoorwerpen te koop aan, ‘maar die kopen de mensen hier niet. Ze moeten dezelfde spullen zien liggen die ze ook bij V en D kunnen kopen, dan gaat het wel. Toen ik dat merkte, ben ik er maar mee opgehouden,’ zei hij. Prinsen was ook nog een tijdje leraar aan de ‘r.k. ULO van meester Hilhorst’. Tussendoor bleef hij schilderen. Een enkele keer ook in opdracht. Daar kwam definitief aan eind aan toen een opdrachtgever met een schilderij van een onbewoonbaar verklaard huis terugkwam omdat hij geen gordijnen voor de ramen had geschilderd.....

Over zijn schilderijen zei hij: ‘Ze zijn surrealistisch. Het is moeilijk om er iets over te vertellen. Ze zijn ruimtelijk en ze hebben met elkaar te maken. Er zit een religieuze achtergrond in. In alle werken komt het kruis voor dat de mensen hebben omgetrapt. Ze hebben er een

verkeersbord van gemaakt. Mijn schilderijen zijn een protest voor m'n medemensen tegen het zogenaamde en tegen de komedie. Ze horen niet in een huiskamer thuis. Ze zouden eigenlijk in een kerk moeten hangen of in een ander groot gebouw zodat de mensen ze blijven zien. Ik doe ze liever goedkoper van de hand in de wetenschap dat ze goed komen te hangen dan dat ik ze voor de normale prijs verkoop en ze een plaatsje krijgen in een huiskamer.’

Kritisch

Otto Prinsen (1936-2006) was kritisch als het ging om zijn eigen werk. Het gebeurde niet zelden dat hij een doek dat af was, toch niet goed genoeg vond. Hij ontwikkelde een eigen stijl, een eigen visie, die hij tot uitdrukking bracht in zijn schilderijen. ‘Mijn oude werk krijgt niemand meer te zien’, zei hij. Toch was nog iets van dat oude te zien op de tentoonstelling ‘Gestapelde fragmenten’. Een tentoonstelling als eerbewijs aan de bijzondere kunstenaar die Otto Prinsen was.

● *Otto Prinsen meed de media, maar stond in 1966 eenmalig een interview toe.*

● *In de beginjaren deed Otto Prinsen concessies om in zijn onderhoud te voorzien, zoals het beschilderen van deze kapstok.*

Foto Eempers.

AA50 4k heidehut
+ 2 foto's via Jan
VAN HEIDEHUT
TOT RESIDENCE

‘Van Heidehut tot Residence’ is een gewaardeerde, tweewekelijks verschijnende rubriek. De schrijver, Jan van Steendelaar, beschikt zelf over een omvangrijk archief waaruit hij gegevens kan putten. Daarnaast bezoekt hij archieven in Soest maar ook daarbuiten. Verder leveren gesprekken en bijdragen van lezers interessante verhalen op. Elke keer probeert de schrijver waar mogelijk een link te leggen naar de actualiteit. Hiervoor zijn tips, geschreven artikelen, boeken, tijdschriften, ansichten en foto- of ander illustratiemateriaal uiterst welkom. Uiteraard worden desgewenst de spullen na reproductie onbeschadigd aan de eigenaar geretourneerd. Contact met de schrijver is mogelijk via telefoon 06-22450173 of e-mail eempers@wanadoo.nl